

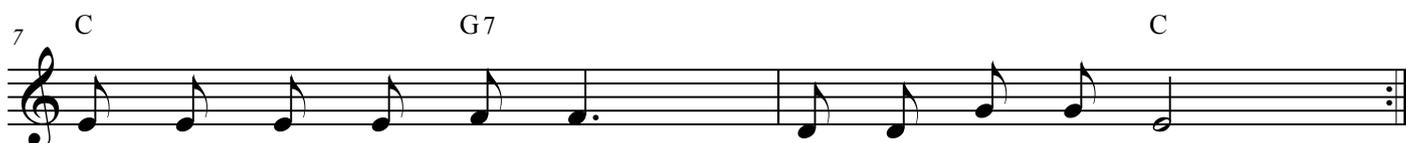
Гляньте, браття, вгору

1. Глянь-те, брат-тя, вго-ру, в си-ній не-бо-звід, На шля-хи не-бес-ні,
 2. Глянь-те, брат-тя, в мо-ре, в тем-ний о-ке-ан, Що вод-но хви-лю-є,
 3. Глянь-те, лю-бі брат-тя, в по-віт-ря-ний світ, Ве-се-ло лі-та-є
 4. Глянь-те всі нав-ко-ло, глянь-те на бра-тів, Хто сер-день-кам на-шим
 5. Хто все-сві-ти ма-є у Сво-їх ру-ках, Так про сон-це дба-є,

на мо-лоч-ний слід. Сон-це, мі-сяць, зо-рі - хто їх за-сві-тив?
 мов пше-нич-ний лан. Хто жит-тям гли-би-ни мор-ські на-пов-нив?
 там пта-ши-ний рід, Хто ор-лам, со-ко-лам кри-ла при-рос-тив?
 би-ти-ся зве-лів? Хто спра-гу на-у-ки й ві-ри в нас все-лив?
 як і про ко-мах, Той ще біль-ше дба-є про ді-тей Сво-їх.

Цю кра - су Все - силь - ний Бог наш со - тво - рив.
 Тво - ри ті Все - силь - ний Бог наш со - тво - рив.
 Ди - ва ті Все - силь - ний Бог наш со - тво - рив.
 Все це, брат - тя, Бог дав, Він це со - тво - рив.
 Доб - ром на - ді - ля - є Гос - подь нас у - сіх.

1. Гляньте, браття, вгору, в синій небозвід,
 На шляхи небесні, на молочний слід.
 Сонце, місяць, зорі – хто їх засвітив?
 Цю красу Всесильний Бог наш сотворив.

2. Гляньте, браття, в море, в темний океан,
 Що водно хвилює, мов пшеничний лан.
 Хто життям глибини морські наповнив?
 Твори ті Всесильний Бог наш сотворив.

3. Гляньте, любі браття, в повітряний світ,
 Весело літає там пташиний рід.
 Хто орлам, соколам крила приростив?
 Дива ті Всесильний Бог наш сотворив.

4. Гляньте всі навколо, гляньте на братів,
 Хто серденькам нашим битися звелів?
 Хто спрагу науки й віри в нас вселив?
 Все це, браття, Бог дав, Він це сотворив.

5. Хто всесвіти має у Своїх руках,
 Так про сонце дбає, як і про комах,
 Той ще більше дбає про дітей Своїх.
 Добром наділяє Господь нас усіх.